

La Bohème, de Puccini

Tipologia	Composició	Llibretistes	Font literària	Estrena	Aquí?
Òpera en quatre actes	 Giacomo Puccini	 G. Giacosa i L. Illica	 Henry Murger	Première l'1-2-1896 a Torí, al Teatro Regio	Estrena a Girona, el 26-10-1902 a l'actual Teatre Municipal

La Bohème se situa en l'inici dels grans èxits de Puccini, en el pas del segle XIX al XX. És una de les obres del compositor que amb més raó es pot qualificar en el corrent verista, amb una temàtica més o menys contemporània i situada en ambients modestos que pateixen els efectes nocius de la seva pobra condició social. La música flueix contínua, tal com era la tendència del moment, amb rica i detallista orquestració i melodies emotives. Va ser ja un èxit en l'estrena, i ho continua essent.

DE QUÈ ENS PARLA

Ambientada al París de la dècada de 1830.

ACTE I [En unes golfes durant la nit de Nadal].

Rodolfo i Marcello passen fred en un habitatge que comparteixen amb dos joves bohemis. Malgrat que el músic arribarà amb algun diner que ha guanyat, passen dificultats per pagar el lloguer. Quan Rodolfo queda sol rep la visita d'una veïna, Mimì, que necessita encendre l'espelma apagada. La parella es presenta i intima.

ACTE II [Davant del Bar Momus, al Quartier Latin]

Rodolfo i Mimì decideixen anar a trobar els altres bohemis i es barregen enmig de la gent. Ja en el bar Momus arriba Musetta amb un vell acompanyant. Veu el seu antic xicot, Marcello, i fa tot el possible per cridar-li l'atenció i reconciliar-s'hi. Després del canvi de guàrdia, deixaran la factura del bar per a la vella parella de Musetta.

ACTE III [Afores de París, prop d'un control duaner. En ple hivern]

Aquell cru hivern, Marcelo viu amb Musetta en una taverna, on pinta decoracions. Arriba Mimì, que busca Rodolfo. Ell no vol viure amb ella, no queda clar si per gelosia o per la incapacitat d'atendre la noia, malalta de tisi. Les dues parelles de joves parlen i discuteixen. Marcelo i Musetta se separaran, i Mimì i Rodolfo es donaran una altra oportunitat fins a la primavera.

ACTE III [De nou a les golfes del principi]

Els quatre amics han reprès la seva vida en comú. Marcelo i Rodolfo diuen, de manera poc convincent, que ja no pensen en les seves xicotes. Arribarà Mimì en estat greu, acompanyada per Musetta. Hom fa el que pot per atendre la malalta. Rodolfo i Mimì recordaran els temps feliços intentant enganyar-se en relació amb la malaltia, però...

FIXEM-NOS-HI

ACTE I La primera part és descriptiva, i acaba l'acte amb dues àries i un duet llargs.

- Rodolfo: *Che gelida manina* [] [] l'ÀRIA més realista que s'hagi escrit

- Mimì: *Sì, mi chiamo Mimì* [] [] ÀRIA.

- Rodolfo-Mimì: *O soave fanciulla* [] [] un DUET que lamentem que sigui tan curt.

ACTE II Hi domina l'ambient costumista, i grups i personatges populars

- COR: *Aranci, datterì!* [] [] Un prodigi en la descripció d'ambients. No hi busquem melodia.

- Musetta: *Quando me'n vo* [] [] llúida ÀRIA.

- FINAL ACTE: [] [] espectacular

ACTE III Amb duets i un quartet bellíssims

- Marcello-Mimì: *Mimì?* [] final: [] DUET.

- Mimì: *D'onde lieta usci* [] [] ÀRIA.

- Rodolfo-Mimì / Musetta-Marcello: *Dunque è proprio* [] [] QUARTET, o dos duets simultanis

ACTE IV amb la cruel conclusió

- Collini: *Vecchia zimarra* [] [] ÀRIA tragicòmica. Puccini de jove també empenyorà l'abric.

- Mimì-Rodolfo: *Sono andati?* [] [] DUET de comiat de la parella.

- FINAL, ben realista [] [], una de les parts que va costar més a Puccini, que exasperà els llibretistes.

• Directora musical:

Keri-Lynn Wilson

• Director d'escena: Franco Zeffirelli

Musetta
(soprano)
Parella de Marcello

Heidi Stober

Marcello
(baríton)
Pintor

Lucas Meachem

Mimì
(soprano)
Brodadora

Juliana Grigoryan

Rodolfo
(tenor)
Poeta

Freddie De Tommaso

Colline
(baix)
Filòsof

Parc Jongmin

Schaunard
(baríton)
Músic

Sean M. Plumb